

Бюлетин № 6.

Издава д-то на Македонската емиграция в Пловдив.

ИЛИЗА СЕДМИЧНО
Годишен абонамент 50 лв.

Адрес: Редакция „Бюлетин“
ул. Май № 7 Пловдив

Отделен брой 1 лв.

Малко история

През 1901 г., тжкмо преди 20 години, когато Вжтрешната Македоно-Одринска революционна организация бе успяла вече да организира поробеното население в четирите европейски вилгета на Турската империя и остана само да привърше неговото вжоржение и окончателно подготвяне за една повсеместна революциона масова акция бжлгарското правителство и бжлгарският дворец се опитаха да обсебят организацията чрез свои агенти и да я подчинят на своите политически и цинастически интереси. Вжтрешната организация разбра о време тия домогвания и решително им се противопостави. Бждацият историк на Македоно-Одринското революционно движение ще трябва да посвети много страници на борбите, които се водеха тогава между тжй наречените вжрховисти и тружениците на Вжтрешната Организация, кои-

то назоваха „сеператисти“

Много средства се пржснаха, немалко време се изгуби и кржв много се проля в борбава, която революционата организация водй при отстояването на своите принципи. И когато бжлгарската джржава и бжлгарският дворец се убедиха, че не ще могат да „превземат“ Вжтрешната революциона организация, те монтираха тжй нареченото „вжзтание“ през 1902 г. което се изрази само в погранични схватки между турските постове и застави и няколко чети, нахлули от Бжлгария под водителството на запасния генерал Цончев. Като Ахилеса последният биде ранен в петата и с това се свжрши „вжрховиското вжзтание.“

Тази провокаторска акция на Цончев през 1902 г. постигна две цели: 1) обжрна вниманието на европейската дипломация и специално на Русия, чиито пред

ставители бяха дошли в Бжлгария да устройват «Шипченски тжржества», вжрху обстоятелството, че мира на Балканите, гесп на Европа се намира в ржцете на бжлгарския дворец—на Фердинанда, който винаги е властен да го наруши дори и вжпреки желанието на големите европейски сили и 2) провокира турското правителство да прибегне кжм крути мерки за унищожение всека вжзможност да се повтори и по силно прояви едно масово революционно движение в пределите на европейска Турция.

Тжи се сжздаде режима на Хилми паша в Македония и Одринско, при който се започна поголовното изстребление на интелегенцията и раздрусване на Вжтр. Македоно одринска рев. организация. Последнята се намери пред дилемата: да се разложи и изчезне или пжк да прояви своя революционен протест при наличноста на силите и средствата с които разполага.

Тя предпочете последното и се прокламира Илинденското вжзстание в Македония и онова, 15 деня по кжсно, в Одринско.

Знаят се последствията.

Бжлгарската джржава остана пасивен зрител на сжбитията в европейска Турция, тя с видимо доволство наблюдаваше как се омаломощава най силния фактор в Македония и Одринско—Вжтрешната Рев. Органи-

зация—защото не ще има вече кой да се противопостави на нейните домогвания и на домогванията на бжлгарския дворец. И се почна явния стремеж за обсебване на революционното движение.

Срещу това посегателство се опжлчиха само революционерите от Серския окржг, които най малко бежа засегнати от последиците на неудачното вжзстание. Сарафов. и Гарванов требваше да заплатят с главите си своята джрзост да подчинят революционното движение на бжлгарските отговорни и неотговорни фактори.

Обаче, заедно с омаломощаването на рев. организация, отвориха се широко вратите на Македония за чуждите пропаганди. И докато до 1903 г. движението бе чисто революционно, след тая дата безумието на бжлгарската джржава и бжлгарският дворец го превжрнаха в националистично. Македония стана арена на сжстезания между гржцки, сржбски, ромжнски и бжлгарски пропаганди. Сжрбия, Ромжния и Гжрция копираха примера на Бжлгария и те сжщо като нея пожелаха да минават за фактори, които сж в сжстояние да се налагат на световната политика чрез македонския вжпрос.

Кжсно може би бжлгарската джржава схвана грешката, която стори, но пжт на отстжпление вече нямаше. За да не из-

губи цялата игра, тя биде заставена да влезе в сюз с Сърбия и Гърция върху поделбата на Македония и да провокира Балканската война.

Съдбата наказва България, тя биде излъгана от своите съюзници и след три нещастни войни днес тя е по малка, по бедна и по унижена от преди 1912 г., а една част от населението в Македония и Одринско е пропъдено, друго — избито и трето — оставено да влачи скотски живот под хиляди пети по тежкото иго на гърци и сърби.

Ако ние припомваме тези печални исторически факти, то е за да констатираме, че и днес се върши същата игра и днес се повтаря същото престъпление от страна на българската държава и нейните агенти.

За да се влияе върху вършещността на Македония прави се всичко възможно да се обсеби емиграцията тук. Харчат се луди пари чрез разни временни комисии да се деморализира и разпокъса емиграцията. България, тая стара грешница спремо македонското освободително дело, върви по стария път на своите грехове. И се намират наивници между емигрантите, залъгвани с разни примамливи средства, които се влачат подир орждията на старата политика на уж възродена България. Кой стоят днес на чело на разцепническото движение сред емиграцията? Не са ли същите,

които бяха проводници в разните върховни и изпълнителни комитети на старата България, на България от преди 1903 г.?

Лозунгът «Автономна Македония» или «Федеративна Македония», който издигат днес е параван, зад който крият своите интимни цели, тжй както и самата българска държава до 1912 г. искаше Автономията на Македония и Одринско, обаче в надвечерието на същата година тя подписа договор за дележат на Македония, а през годините 1916, 17 и 18, когато войските ѝ бяха завоювали страната, тя вместо да използва случая и прокламира автономията на Македония, чисто и просто я обяви за завладяна страна и я анексира към своята територия. Ако бжлг. държава не бе извършила този политически гаф, днес съдбата на Македония щеше да бжде може би друга.

Но... империализма на българската държава се прояви, той дойде да опровергае искренности на по раншните претенции за Автономия на Македония, тжй както и бждащето щеше свали маските на днешните патриотари в София, които крещат за Автономия и Федерация и които в същност не са нищо друго, освен лошо маскирани агенти на българския империализъм.

Емигранти, недейте им вярват: те ви лъжат!

Великите сили и Армения

И така «коварния Албион» постигна целите на колониалната си политика след великата европейска касапница. Тя завладя Месопотамия, Палестина, Сирия, тури ржка на сжрцето на Турция — Бруса и на важната железнопжтна линия Бруса — Багдат, прокламира и основа Файсалоарабската империя, или по верно англо-арабската империя, разшири огромните си владения, с една дума, от Ирландия до Индия и от Египет до Нос Добра Надежда. Оставаше само да се консолидира положението. Това можеше да стане само чрез издигане на малки джржави, враждебно настроени на Турция и изолиращи последната от мохамеданския стят, който е под английска хегемония.

Брест-Литовският «мирен» договор сжздаде джржавите Грузия и Аджрбеджан. Батумското споразумение очерта границите на крайно осакатената Кавказска Армения. Най силната и могжщо организираната Арменска Революционна Федеративна партия с оттеглянето на болшевишките войски от Кавказ, по силата на Брест-Литовския договор, зае фронта срещу настжпващите срещу Карс турски войски за да запази физическото сжществуване на застрашения арменски народ. Цела година отстоявайки позициите, отблжстнаха турската

армия и на 28 май 1918 г. се объяви независимостта на Арменската Република в тесните и невжзможни граници на Батумското сжгласие.

По този начин се издигнала три «независими» републики в Кавказ, от които най слабата беше Арменската, тжй като тя бе лишена от всякаква джржавно-стопанска база, без изход на море, разпокжсана, обжрната на пепелище, заобиколена с вражески джржави и народи, каквито беха кюрдите, издите, турците, татарите и др. В нейните предели живееха близо 100,000 сирачета, чийто родители беха изклани от турските джандари през войната. Ясно беше, че подобна «независима» Армения изоставен сама на себе си неминуемо требваше или да умре от собствената си смжрт, или пжк да приеме протектората на имериалистична Британия или на Сжветска Русия.

На книга, наистина, се разшириха границите на Армения, кроенето на чиято карта беше вжзложено на Уилсона. Но тази карта подобно 14 точки на Уилсона, останаха написани само на книга. Нещо повече: сжгласно чл. 88 от севжрския договор, подписан от великите сили и от Турция, тжржествено се объяви «независима и обединена Арменска джржава» е изход на море

и с четирите вилаета на Турска Армения. Сжщите мотиви на английската политика сжщевременно обясняват даването на Тракия до линията Енос-Мидия на Гжрция, Фиуме на Италия, балканските провинции, Полша по възможност, Украйна да се откажат от Русия и да се обявят в независими джржави и Бесарабия заедно с бжлгарската Добруджа на Ромжния А излизането на Гжрция на Смирна и на Мало-Азиатския брег, окончателно окржгляват колониялната политика на Англия по отношение изолитрането на Турция от обшарвия мохамедански свет.

Франция видя че изгуби шахматната игра на изтока. Интересите на големите финансови синдикати, в които най-голем дел имаше незаконородения син на Клемансо, г. Дюгаста бежа застрашени. Импералистичната продажна преса заби ужасна тревога, защото почти цела Сирия, Килигия (Мала Армения) се изтржгваше от френското влияние. Под предлог на защита нещастните отломки от арменския народ от турско клане Франция заповеда на полковник Бремон френската войска да настжпн през Марш в Ада-на и Килигия и да вждвори там демократичен ред и солидни гаранции за живеене на „славния арменски народ“. Франция завладя цела Мала Армения с пристанище Мерсина, кждето повеќе от 180,000 арменци бежанци

от войната се заселиха.

Щом закрепи положението си тука и се почувствува господар на страната, Франция смжкна маската си за хуманност и извади от вехтия дипломатически гардероб позорния руско-френски таен договор от 1916 г. според който цела северна Армения оставаше на Русия, а южната на Франция. Тжж като Сжветска Русия с декрета от 12 юни 1918 г. се отказваше от този позорен международен дипломатически акт Франция оставаше — сжгласно сжвременното разбойнишко право — единствен и шжлен господар на Гилигия и на вилаетите Ван, Пашех, Гарин, Трапезун, Ерзерум, Битлие. Френската преса намера вече утешение в искането на окончателната поделба на Турция, защото интересите на синдиката Дюгаста, чийто баща Клемансо беше президент, бежа пре-задоволени, поне заджго.

Офанзивата на Венезелоса в френските «сфери на влияние» сродиха Мустафа Кемал с Бриана и последния в началото тайно, в поседствие явно, след сгоразумението на Франклен Буйон, взе странатана националния герой Кемала, защото Гжрция беше орждието на Англия.

Франция, по този начин, биде принудена да пригжрне идеята на Кайзера по отношение на Турция и френската преса — която подобно на Дантевия

Уголино в »Ада« се хранеше с черепите на нещастните руживци — запя тевтонската песен »че е време вече да се запази свещенната неприкосновенност и целост на Огоманската империя с столицата Цариград за халифата и нейните граници от Смирна до Ван, от Мерсина до Ерзерум и от Босфора до Персийския залив«.

Републиканска Франция зае местото на милитаристична и кайзерова Германия. Оставаше само подписаната от представителя на отоманската империя полица на заповедта на империалистична Германия, да се джиросва на заповедта на реакционна Франция.

Нещо, което изврши мандатора на Франция в Ангора г. Франклен Буйон. Той донесе в папката си този чек на Франция преди два месеца, подписан от Мустафа Кемал.

Това бе френско-кемалисткото споразумение — договор, съществена клауза на който е че Франция изтегля целата си армия от Килигия и Мерсивското крайбрежие, като оставя на Мустафа Кемал 10000 чифта обуца, 10000 чифта куртки и панталони, 2000 коне, автомобили, аероплани, десетки хиляди пушки, орждия, патрони за... запазване »правата и независимостта на арменския народ от турските зверства!.... «

Заедно с изтеглянето на френските войски почти целсто ар-

менско население от 13000-14000 души напустнаха своите родни огнища, бащини кътове и тржгнаха кжде Ел-Омара да тжрсят емиграционен подслон.

По този коварен начин израждаща се Франция »защити правата на малките народи«.

Мизерници и културни варвари!

А какъв беше този договор?

Ето какво казва за него професорът от Парижката Сорбона по източните езици и едновременно депутат в парламента г. Брак. »Недейте мисли граждани, че Франция се ржководеше от някакви си човеколюбиви чувства към арменския народ, кога тури крак на Килигия! Сжщо недейте мисли граждани, че Англия е обезпокоена от мисълта за запазване останките на този нещастен народ! Напротив, този народ е предмет на експлоатация и от двете тези джржави, които преследват свои собствени политически и икономически интереси! Човеколюбието е маската под която се скрива само една осждителна и коварна игра. Френско-кемалисткото споразумение е известно вам само от едната страна, то има обаче и друга страна. Ето тя нервира Англия. Досега на Англия беше само обещана експлоатацията на мините богатства от мед и сребро на Трапезуна. С изпразването на Килигия от Франция Мустафа Кемал обеща експлоатацията

на сжщите минни богатства на Франция.»

Това е смисла на кавгата между Франция и Англия в изтока, което прилича на свадата на Мурджо и Гуджо за кокал. Малкият арменски народ е само разменна момента в случая. Акулите винаги се стремят да погълнат малките риби. Ето защо поробените народи никога не треба да разчитат на великите разбойници. Освобождението на народите е дело на самите народи по пътя на революционните борби. Всяка цел може да бжде постигната само с помоща, на средства, съответни на нейната вътрешна природа и за това революционни цели не могат да бждат постигнати с дипломатически средства.

Предупреждение.

Умоляват се всички ония които изпращат парични суми до редакцията, да не поставят парите в пликове на препоржчани писма, а да ги изпращат с пощенски запис, защото често пъти писмата се получават, а парите в тях липсват.

Такъв случай имахме напоследък.

Редакцията предупреждава, че за в бждаше не ще минава в приход сумите, изпратени със препоржчани писма, които отпосле не се оказват в писмата.

Как умира бежанеца.

Хората, които живеят в охолност и удовлетворяват всички свои прищевки, немаат абсолютно никакво понятие и дори не могат да си представят мизерията, в която тжне по голямата част от бежанците. Всички крайни квартали на Пловдив, населени изключително от бедняци, представляват купища от смет и блата от кал, между които са построени хижи, прилични повече на кочини, отколкото на човешки жилища. В тях са се подслонили човешки сжщества, по чиито лица болестите, мизерията, физическото изтощение и душевните мъки са оставили дълбоки следи. Никой се не грижи за благосжстоянието на тия краища. В тях дори санитарните власти не надничат, защото и те се страхуват да не се заразят от миазмите на тия потжнали в мизерия и мржсотия селища.

Повечето бежански семейства живеят там и членовете им гат снат един по един и умират в пжлна нищета.

В миналия брой съобщихме за смърта на бежанеца Атанас Козаров, който умре в най голяма мизерия, оставяйки жена с три невржстни деца. През тази седмица се помина при сжщата обстановка още един окальник, Петжр Вейнов, от с. Ватилжк, Солунско. Той сжщо оставя в най голяма мизерия жена с две

много малки деца. Близките му се обхрнаха до общината с молба да бжде погребан безплатно, като беден. Общината изпрати една каруца, пожарникарите хванаха трупа на Петра за краката и главата и го хвърлиха в каруцата без никакъв ковчег.

На гробищата покойникът бе хвърлен в дупката като куче, а Христовия представител и божия пастир дядо, поп енорийския свещеник на Кючук Париж, не пожела да изхвърши последните гроби над един християнин, докато не му се заплатят 70 лв. След джиги пазарлжци се сжгласи да му се дадат само 50 лв.

Тжй се отплаща обществото на един свой член, който през целия си живот е работил за поддржане чуждото благоденствие, а сега умира в мизерия.

Дружеството на Македонската емиграция в Пловдив отпусна 300 лв. на семейството на Петър Венйов. Друг никой се не погрижи за него. Емигранти, помагайте си сами едни на други и избавете от гладна смърт жената и децата на Петър Венйов. Не забравяйте, че утре с всеки един от вас може да се случи сжщото и вашите деца да гледат как и вие, като кучешки труп, ще дойде общинската каруца да ви вземе и хвърли в някоя дупка като вонящо псе и непотребна вещь.

Помощи за семейството на Петър Венйов се приемат при секретаря на дружеството Д Попов.

ПОДПИСКА

За образуване фонд на сп. «Б ю л е т и н»
Лист № 3

Петър Ацев	150 лв.
Свещ. Ив. Бонев —	
Свиленградско	50 »
А Диамандиев	46 »
Х. У	10 »
<hr/>	
В с и ч к о	256 лв.
От лист № 1 и 2	579 »
<hr/>	
А в с и ч к о	835 »

Емигранти, ако желаете да спомогнете освобождението на емигранското движение от влиянието на партийните ежби в България и работите за истинската независимост на Родната, подкрепете и осигурете редовното излизане на списание «Б Ю Л Е Т И Н»

Бсички онези, до които са изпратени излезлите номера от бюлетина за разпространяване и ржчна продажба, умоляват се да побързат и уредат сметките си с редакцията в най скоро време. Сжщо и онези, които получават отделни броеве нека изпратят своя годишен абонамент или пжк сжбщат, че не желаят да получават списанието.